

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 5. De quibusdam mysticis convivijs, & specialibus musicis
Angelorum, quibus illam Deus est solatus, & remuneratus ejus
voluntatem, qua hujusmodi favores, quantum erat in ipsa, recusabat ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT V.

De quibusdam mysticis convivijs, & specialibus
musicis Angelorum, quibus illam DEUS est solatus, & remuneratus
ejus voluntatem, quâ hujusmodi favores, quantum erat
in ipsa, recusabat acceptare, quando fitiebat
& angebatur.

§. I.

Nova patrabat mimcula DE-
US, ut magis recrearet, tam
libenter, amore ipsius, recu-
santem ista sensibilia sola-
tia. Dum, inquit, ali-
quando manē esse valde afflicta, & ve-
hementer vexarer siti, voluerunt me con-
solari Angeli, oblato mihi potu, sicut aliās
solent. Ego abnuī, dicens, me nolle ista
solatia in hac vita, sed differre illa, donec
migrarem ex hoc exilio. Tunc mihi lo-
quutus est Christus Dominus, dicens: Pol-
liceor tibi, Filia mea, me tibi, quia te pri-
vavisti hoc solatio, daturum aquam vi-
vam, quæ tibi auferet omnem sitim; &
paulo post addidit: Est nihilominus mea
voluntas, ut absq; contradictione suscipi-
as levamen, quod tibi volo præbere. Tum
vidi Christum Dominum stipatum mul-
tis Angelis, assidentem mensæ mediocri,
magis longæ quàm latæ, in qua erat panis
candidissimus, quasi Panis cælestis, & in-
gens scutella, quæ videbatur esse ex pre-
tiosissima crystallo, in qua erant septem
fructus pulcherrimi, singuli diversi colo-
ris, cærulei, albi, rubri, aurei, ut hac varie-
tate recrearent oculos. Erat ibi etiam
quædam pelvis, instar magnæ pateræ, ple-
na aquâ, superposita columellæ aureæ, &
in alia pretiosissima patina, erat Agnellus
assus. Aspexit Christus Dominus Ange-
los, qui ipsum statim intellexerunt, & col-
locaverunt me ad eandem mensam in al-
tera parte, è regione Christi Domini, qui
sedebat ad ejus medium. Deinde Divi-

na Majestas fregit particulam illius Divi-
ni Panis, quam posuit ante me in mensa,
dicens ut ipsam sumerem, eò quòd ille
Panis allaturus esset vigorem, robur, sola-
tium, & levamen meæ animæ, unâq; vi-
res corpori. Ego hærebam, contemplans
Panem. Et accedentes ad me Sancti qua-
tuor Angeli, mihi dixerunt: Soror, comē-
de, quia ita vult Dominus. Hoc audito,
accepi illum, & comedi, non quidem ma-
stificando, sicut hic comeditur, sed spiritu-
aliter ac mysticè: & postquam ipsum sum-
psissem, sensi effectus in mea anima & cor-
pore, de quibus Dominus dixerat. Vi-
sumq; mihi fuit, tantum Panis manere in
mensa, quantum fuerat antea. Postea
dedit Dominus signum Angelis, & admo-
verunt ad me scutellam cum septem fru-
ctibus, qui magnitudine adæquabant par-
va poma, & comedi unum, videbâq; mi-
hi in eo uno, sumere virtutem omnium
septem. Sapor tam Panis, quàm fructus
erat cælestis. Verùm ad hoc non tan-
topere attendebam, eò quòd ibi valde ve-
vecundarer, & cor esset intentum myste-
rio ejus rei, quàm videbam. Postea at-
tulerunt pelvim cum aqua, & dederunt
mihi potum, quo magis fui recreata. Atq;
tunc me reclinavi, demisso capite super
mensam, & Dominus dixit Angelis, ut me
finerent dormire eo somno, & non exci-
tarent, quòdq; post istum somnum, essem
habitura alium naturalem. Adverti Do-
minum imposuisse suam sacratissimam
Manum meo capiti, quam super illud te-
nuit, quamdiu duravit iste mysticus so-
mnus, in quo mihi aperuit significationem
I iii hujus

hujus cælestis convivij, dicendo: Ille Agnus assus, qui ibi erat, significat Agnum DEI, qui est in Cruce mortuus pro salute hominum, profuso suo sanguine pro omnium peccatis, propter cujus merita, illis conferuntur omnes virtutes, gratiæ, indulgentiæ, dona ac bona cælestia: septem fructus in scutella, sunt septem vices, quibus idem Agnus fudit sanguinem pro vobis, & septem Sacramenta, per quæ applicantur ipsius merita, & gratia, quam per ea obtinuit: Panis candidus est figura Sanctissimi Sacramenti Altaris, quod est vita & sustentatio vestra. Post hæc audita & intellecta, cessavit ille modus somni spiritualis, & incepit naturalis, ac tum verè dormivi.

§. II.

Admirabili fuit sequens convivium: Cum unâ ex his noctibus essem vehementer afflicta à doloribus ac siti (in Julio A. 1615.) venerunt ad me isti mei Domini Sancti Angeli, dixeruntq; mihi: Soror nostra veni huc, vocat enim te Dominus. Post aliquas meas tergiversationes solitas, me duxerunt ad quandam amœnissimum hortum, ubi erant plurimæ arbores, fontes, & vasta flumina. In ejus medio fuit cænaculum, & in illo Thronus, insistens substrato gradui, ubi considebat Majestas Christi JESU, qui est unicum Bonum nostrum: ibi me collocaverunt supra illum gradum, attuleruntq; mihi multos fructus horti, & unam elegantissimam pelvim, cum aqua limpidissima: omnia posuerunt ante me. Fructus tantum tetigi manu, quamvis illos non gustaverim: ex aqua tamen pelvis bibi, quantum suffecit ad sedandam sitim. Mei quatuor Domini Angeli inceperunt canere, præfente Domino, & alijs multis Beatis Spiritibus, qui ibi erant, non omnes simul, sed singuli seorsim: incepit enim *Minor*, & cecinit cantum, seu hymnum in laudem Divinæ Majestatis, ejusdemq; Bonitatis ac Misericordiæ, propter illam, quam exhibuit peccatoribus, ignoscendo ipsis eorum

peccata, & adducendo illos ad cognitionem priorum errorum, ac deinde ad suam gloriam, constituto ipsorum capite, Sancto Rege Davide, qui aderat præfens, canente eodem Angelo, de agnitione commissi peccati, quam ipsi DEUS dederat per Prophetam Nathan. Quo cantu finito assurrexit Sanctus Rex David, deponensq; suam Coronam, prostravit se ad pedes Domini, penes quos illam collocavit, laudavitq; ipsum ac benedixit, propter magnam gratiam, quam ei præstiterat. Deinde secundus Angelus incepit decantare laudes DEI, & cecinit hymnum, seu cantum, benedicens Divinam Majestatem, propter gratiam præstitam Sancto Jobo (& alijs Sanctis Justis) quòd illum adduxerit, viâ tam extraordinariâ afflictionum, & Crucis. Atq; eo cantu finito, surrexit Sanctus Jobus, qui aderat, & provolutus ad pedes Domini, ipsum laudavit, ac benedixit, propter eandem misericordiam & gratiam, sibi exhibitam. Tertius Angelus prosequutus est musicam, & cantavit hymnum, seu canticum, laudans ac benedicens DEUM, propter gratias mihi collatas, jam inde ab infantia mea, ducendo me viâ extraordinariâ liberando à tot periculis, & cumulando tot gratijs. Deinde fui ducta ad pedes Domini, ubi illum laudavi, & benedixi, propter omnes ipsius misericordias. Tandem quartus Angelus, qui fuit Sanctus Raphael, incepit suum Cantum, in laudem Divinæ Bonitatis & Misericordiæ, quam mihi Dominus exhibuerat, & nunc exhibebat, præstando mihi tam inusitatas gratias. Tum Dominus surrexit ex suo Throno, & ivit ad vicinum altare, ubi accipiens hostiam, qualis ordinariè porrigitur communicantibus, me communicavit spiritualiter. Sensi admirabiles effectus, quales experiri soleo, dum sumo epulum Eucharisticum. Deinde mihi Dominus impertitus est suam benedictionem, & accipiens quoddam quasi aspergillum, me aspersit sanguine, cujus multæ guttæ inciderunt in meofaciem. Quando autem me incepit aspergere, præfentes Angeli, qui erant multi,

se pro-

se prostraverunt humi coram Domino, cum magna reverentia, & Dominus me replevit fructibus suæ Passionis ac Mortis, per istum sacrum rorem. Post hoc fui modicum mihi erepta, ac deinde ad me reversa, reperi me in meo angulo.

§. III.

Vexata à siti, dixi in animo meo: Satio. Intellexerunt id mei Sancti Angeli, ac dixerunt: Nos tibi dabimus potum, si vis: statimque me deduxerunt ad pedem cujusdam optimi fontis. Habebat is supernè unum solum canalem, ad quem ascendebar per amplos gradus, qui paulatim arctabantur, donec sursum ad ipsum perveniretur, adeo ut esset locus angustus, ubi erat canalis, ex quo prodibat copiosa aqua, quæ effundebatur abundanter per gradus deorsum, adeo ut inferius fieret, ac oriretur fluvius, circa quem erant spatiosa utrinque ripæ, & in illis multi Angeli DEI. Collocaverunt me mei Domini, ad pedem fontis, & paulatim adduxerunt sursum ad canalem, ubi me reliquerunt solum. Ego propterea fui non nihil afflicta; aqua autem influebat in meum os, quamvis non biberim: circumspexi quaquaversum, & vidi meos Dominos inferius, apud ultimos gradus: dixerunt mihi, ne affligerer, ac tandem me deduxerunt inde, & progressa sum cum illis, ad ripam fluvij, qui, ut dixi, oriebatur ex hoc fonte. Ibi vidi Divinam Majestatem, in altera parte ripæ. Dominus me invitavit, ut transirem eò, ubi ipse erat, dicens: Veni ad me. Vehementer desiderabam transire, & dicebam: Domine, non possum, quia fluvius intercedit. Dominus autem dixit: Ne timeas, veni ad me. Ego incepti ambulare per fluvium, acsi calcarem terram, & perveni ad Dominum. Divina Majestas me suscepit hilariter, & jussit me confidere, dicendo: Sede, quia venis defatigata. Ego statim confedi apud pedes Domini, non cum timore & verecundia, sicut soleo, sed aliquantò liberius; quod, nescio, quâ ratione fecerim. Ibi mihi dixit Dominus, quòd

me esset refocillaturus, & subjectit: Ades fatigata & afflicta Soror, accipe: deditque mihi Divina Majestas quiddam comedendum; quid autem fuerit, ignoro: solum, scio, fuisse rem mirabilem, & valde dulcem ac svavem, & pretiosam, quam ego tantum mysticè adnotavi ori. Postea mihi dixit Dominus: Sume, & bibe; acceptoque pretioso scypho aureo, ex manu unius Angeli, pleno aquâ, porrexit mihi illum Divina Majestas suâ manu (erat scyphus elaboratus ad eum modum, quo hic conficiunt scyphos argenteos) suscepi scyphum aquæ ex manu Domini, & ebibi totam aquam, quæ in eo fuerat; reddidi ipsi scyphum vacuum, quem suscepit ex mea manu, ut nunc consternata non cessem stupere benignitatem Domini, & meam audaciam. Postquam suscepisset Dominus scyphum, tradidissetque illum Angelo, extendit ejus Majestas longum quoddam linteum instar mantilis, quod habebat, & retinens unam ipsius extremitatem, iniecit illud in meum sinum, ut me eo abstergerem. Tanta enim fuit infinita bonitas Domini, ejusdemque misericordia, & comitas, quâ mecum egit. Post hoc vidi, istos meos Dominos advenientes: quia mihi antè disparuerant. Atque tum incepti me quasi componere, & erubescere, sicut aliàs consuevi, coram Domino, qui me rapuit in ecstasim. Reddita sum mihi, reperiique me in meo angulo.

§. IV.

Aliàs in festo Beatissimæ Virginis, expectantis partum; vidi duos Angelos DEI, ingredientes meum cubiculum. Ambo ferebant in manibus calathum seu corbiculum gratiosissimum, plenum diversis fructibus, & rosis, floribus, & folijs virentibus. Fui turbata, & confugi ad DEUM, avertens ab illis oculos: sed ipsi appropinquantes ad me, dixerunt mihi: Soror nostra; ne nos averferis, neque turberis. Suscipe hos donum, & corbiculum fructuum, quem tibi ferimus, nomine DEIPARÆ, Dominæ nostræ, adferet enim ma-

gnum levamen tam naturæ tuæ debilitatæ, quàm animæ: hîc illum trademus Sancto Angelo tuo Custodi, ut ipsum tibi servet, & subveniat tibi suo tempore, quando eo indigebis. Videbantur mihi esse in corbiculo fructus, instar prunorum, quæ dicuntur monastica, præterquam quod fuerint valde rubra, & gratiosa; præterea instar prunorum, quæ vocantur rosea, amœni coloris; & prunorum Sancti Michaelis, quæ habebant maculas variorum colorum. Angeli, non expectato ulteriore meo responso, exposuerunt illos fructus ad pallium mei Sancti Angeli, & retinuerunt corbiculum, quem posuerunt sub brachium, ut illum auferrent. Quando vidi auferentes corbiculum, re verâ ægrè id tuli, voluissimq; , ut ipsum mihi reliquissent, erat enim gratiosissimus, & non potui satiari ipsius aspectu, ac dixi: Domini Angeli, relinquunt corbiculum. Nam profectò etiam hîc, quando aliqua illustis persona mittit quoddam munus, solet relinquere scutellam, in qua ab ea mittitur; quantò magis id oportet facere Matrem DEI, cum sit tanta Domina. Illi tergiversati sunt, dicendo: Non habemus facultatem, illum relinquendi: fecimus, quod eramus iussi. Hoc dicto mihi valedixerunt, & abiverunt. Post duas horas iterum sunt reversi eidem Sancti Angeli, & attulerunt quoddam pretiosissimum crystallinum vas, habens duas ansas, exornatum auro, plenum aquâ, capiens tres circiter mensuras, & dixerunt mihi: Soror, Mater DEI tibi mittit hoc vas aquæ, ut tuus Sanctus Angelus te inde potet, ubi tibi dederit comedendos fructus. Conspecto vase, dixi intra me: Modò non auferent Sancti Angeli vas, quia meus Sanctus Angelus non habebit, quò effundat aquâ: atq; ita factum est, quia accepit vas, ac retinuit. Et postquam hoc dixissem, discesserunt à me Sancti Angeli, ego verò egi gratias meæ Dominæ pro beneficio, & tanto favore, quem mihi ipsius Majestas præstiterat. Quadam autem occasione, dum essem vehementer debilis, meus Sanctus Angelus Custos, mihi dedit ex illis fructi-

bus, & tres haustus aquæ: atq; sic fuit magis gnapere refocillata natura, quia intra viginti quatuor horas nihil sumpseram. In anima quoq; percepi magnum solatium. Etiam aliàs, quando eram debilis, ac patiebar defectum virium, adfuit mihi Sanctus Angelus, ut me eodem remedio confortaret.

§. V.

Alijs vicibus illam absq; epulis recreaverunt Angeli, quibusdam canonicis, quas coram ipsa concinebant celesti harmoniâ. Quadam nocte, ait, patiebar gravissimos dolores à diabolis, qui sex circiter horis duraverunt, vehementer me debilitantes. Verùm Dominus me in illis esse solatus; ostendendo mihi locum Beatusdinis, ad quem eram perventura, sicut frequenter faciebat. Et post tres horas dolorum, mihi revocavit in memoriâ, quod fecerat Sancto Francisco infirmo, submitendo Angelos, qui ipsum recrearent musicâ, dum nihil minus cogitarem, quam quòd aliquid simile mihi esset eventurum. Præterierunt aliæ duæ horæ, & horâ quartâ matutinâ adfuerunt duo speciosissimi Angeli, quorum unum agnovi, esse Sanctum Raphaelem, sed non alterum, neq; mihi est dictum, quis esset. Præterea in quadam aula, exornata pretiosissimis tapetibus, se circumqua; collocaverunt multæ Sanctæ, quasi auscultaturæ musicam, ad quam se parabant Angeli, qui deambulabant per aulam, acsi concordarent duo admirabilia instrumenta, quæ divinè resonabant. Concordatis autem instrumentis, constiterunt in medio aulæ, & regione sui, quasi in angulis aulæ diametraliter oppositis, & inceperunt canere, atq; ad primum versum sui absorpta summo gaudio ac jubilo lætitiæ; adeò ut, licet concinerint præterea tres alios, non potuerim illos percipere: voluissim tamen ipsos laudare. Et Dominus præcepit Angelis, qui semper mihi adsunt, ut mihi illos dicant: unde cœpi solatium. Erant isti:

Quando

Quando Divina Essentia
Hanc animam respexit,
Ut illam, per gradus crucis,
Eveheret, prospexit.

Post aliquot dies, in alijs acerbis doloribus, ipsam recreaverunt aliã musicã celesti, prosequentes inchoatum textum: & quia ipsos non bene intelligebat, rogabat illos, ut

sibi dicerent versus, quos cantabant. Aliã vice autem ab ijs petijt, ut sibi omnium refricarent memoriam. In alijs magnis afflictionibus illam denuò exhibamverunt musicã Sancti ejus Angeli, animando ipsam ad patiendum.

Ⓢ

CAPUT VI.

Quomodo illam Dominus vulneraverit quibusdam mysticis sagittis, quæ repræsentabant vulnera amoris DEI, & proximi: perfecertq; in ipsa suæ Passionis vulnera, & præstitit illi, alios magnos favores.

T

Anti estimat DEUS meritum patientiæ, ut sepe ita servis suis conferat gratias, ut reddantur magis conspicuæ, per dolores, quos ipsis admiscet, quemadmodum apparet in sequentibus revelationibus.

§. I.

COMMUNICAVIT DEUS meæ animæ, magnam ac notabilem compassionem & commiserationem, quâ dolebam vices proximorum, propter afflictiones, desolationes, ac dolores, quos patiebantur, adeò ut mihi viderer habere vulneratam animam meam, & cor; sentiremq; tenerè in me ipsa, effectus illarum molestiarum, ac dolorum alienorum. Cum ista compassione, & ex Divina inspiratione, rogavi quadam nocte Angelum meum Custodem, ut me duceret, vel permitteret ire, ad imponendam manum, in nomine Domini, super locum doloris, quem patiebatur quædam infirma, cum magno periculo suæ vitæ. Angelus mihi id prohibuit, dicens: Anima mea, ne hac de re agas, quia debilitas tuarum virium naturalium, non respondet istis desiderijs. Nihilominus videns meus Sanctus Angelus, affectum meæ animæ, consensit in illum itum: atq;

ita in momento me reperi, apud infirmam, & posui manus super locum doloris, sicut optaveram, ac redivi, quàm celerrimè. Hoc eodem tempore, postquam me dæmon, pessimè tractavisset validis ictibus, quibus me contudit adeò, ut meus Angelus Custos, vix me videretur posse detinere, unde egregiè fui contrafacta, & afflicta; quadam nocte nihil cogitans de eo, quod mihi statim accidit, & præente Domino, jacebam affixa lecto junctis manibus, vidiq; subito, in quantum mihi illam DEUS voluit manifestare, Divinam ipsius Omnipotentiam, omnem magnitudinem, totum ejus Divinum & infinitum Esse, ita ut summè fuerim attonita, & internè obstupefacta. Interea vidi, quòd ex Majestate illa Domini DEI, ac tertia Persona Sanctissimæ Trinitatis, inciperent prodire potenter, quasi eas emitteret ille Divinus Spiritus, quædam parvæ aureæ sagittæ, instructæ cuspidibus chalybeis, quarum singulis sauciavit valdè ac vehementer istam pauperem creaturam, in pectore, humeris, parte dextra, & sinistra cordis, cum magno meo dolore: ad dorsum ceciderunt tres: una in medio, & duæ in humeris, atq; aliæ ad manus & pedes. Dum ita essem afflicta ac doloribus gravata, Sanctus meus Angelus Custos dixit, magna cum reverentia &

I iii 3

commi-